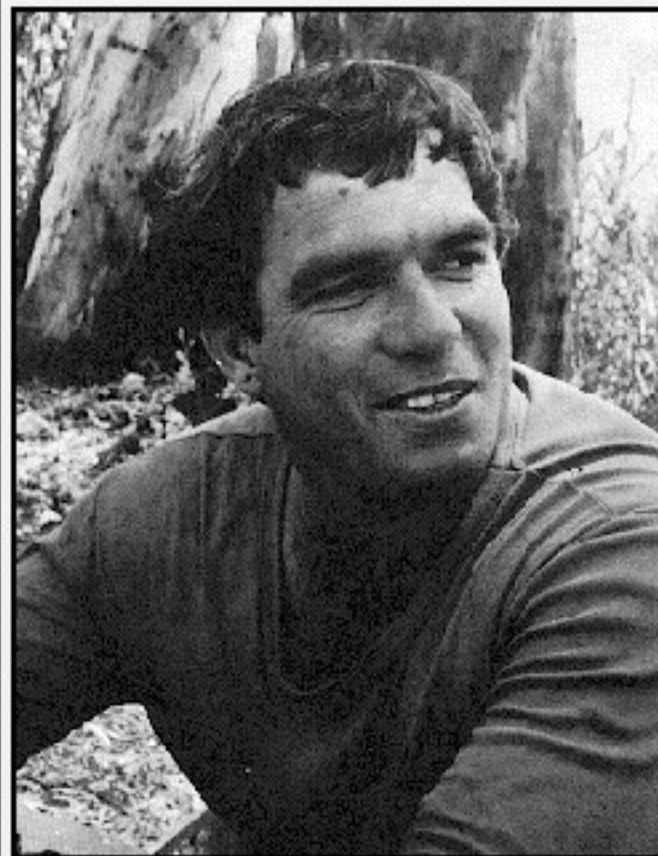

לזכרו של פלס ישי גי'ל

ישי פלס

נולד: ב' בכסלו תשי"ב 20.11.1952

נפטר: כ"א באב תש"ן 12.8.1990

לאבא מרנני פלס תודה שגידלת אותי
אני אבוא לביקר אותך בבית קברות.
אני אלהבת אותך מאוד. אני גם אחלוס צ'זיק בז'ונה
אני אלהבת אותך.

(דברים שרנני הכתיבה)

דברי פרידה ליד הקבר

ה

נה תם מאבקו של ישי. ראינו את הקץ הקרב ולא יכולנו להושיע. בימים האחרונים הקפנו אותך כחומת מגן, עם כל כך הרבה תקווה ועם כל כך מעט אמונה. ורק אתה, המשכת להיאבק גם לאחר שכולם נואשו.

אנחנו מדברים כאן אליך ולא עליך כדי להאריך ולו במעט, ולו במלה, ולו בקצה האשליה – את חייך. אין לנו עוד אשליות.

נולדת בבית הזה. הילכת יחף על האדמה הזאת. נשמת את שלוות העמק ואת חלומות ההרים סביב. צמחת להיות אדם, בונה, יוצר, אוהב ואהוב. רותם עצמך לתחומים חדשים, להתמודדויות. חולתה מלאה אותך: בפינות גן, בעצים ששתלת, בבניינים, בליבות האנשים.

מאז שנתגלתה המחלה הסתגרת קמעה. משתף את ההורים ונעזר בהם. חי את חרדותיך עם רותי. מבצרים את המעגל המשפחתי. יחד הכרזתם מלחמה על הסרטן. יחד נטעתם תקווה בסובבים אתכם. יחד ניצלתם את ההפוגות והתגייסתם לעשייה חדשה.

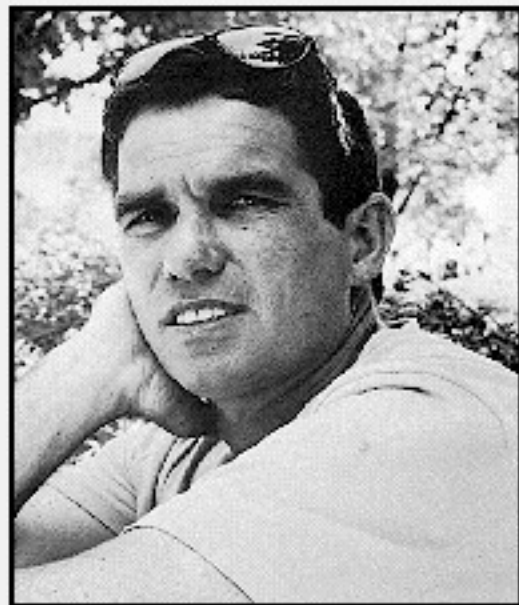
אין לנו אשליות.

דברים לזכרו של אבא י"ל

אולי ימיך האחרונים יוסיפו גם לנו כוח להיאבק. בשארית כוחותיך מסכת בכוס היגון של המשפחה טיפות של גאווה. גאווה על שכך ידעת לעמוד.

יובל ודוני ימשיכו לפרוח בתוכנו עם משפחה רחבה וחמה ועם זכרון של אבא גדול וחזק וטוב. אבא שחיוכו ממשיך להאיר מפניהם של חבריו ואוהביו.

שלום לעפרך.

אמנון לויז
מול הקבר שכוסה

דברים לזכרו של אבי י"ל

שקיקת החיים

בעצם, מה היתה האמירה האחרונה, הבחירה האחרונה,
ההחלטה האחרונה, ההנחיה האחרונה, האחיזה האחרונה:
כל כולם שקיקת החיים, תאוות החיים!

מבט העין הסוקר מסך אוהבים, משמר של כבוד.
האם הצלחנו למסור מה שכל כך רצינו –
כמה אנחנו גאים בך, מכבדים אותך, כמה אנחנו אוהבים אותך.
כמה נדאג להם, ליקירים, לרוני, ליובל, לרותי,
שתוכל לנוח בשלום כתום הקרב הנורא הזה
האכזר מכל קרבותיך. המכיל את כל קרבותיך.

איש. סמל הבריאות והחוסן.
איש מושך: ממגנט. גם נרתם למושכות. איש מניע!

ישו –

עכשיו, כששוב אינך מנחה אותנו במלה, אף לא ברמז,
אין לנו אלא לשאת את רוחך הלוחמת, נפשך האוהבת.
לו. רק נהיה ראויים לשאתם, לו. רק לא ניכשל.

גידי

ליום השבעה, 17.8.90

דברים לזכרו של י"ג

... מסיבות עקרוניות לא אמרתי קדיש על קברו של ישי. אך סופו של ישי – ייסוריו והייסורים שנמנעו – הצדיקו את האמירה "ברוך דיין אמת". ישי לחם על חייו עד הסוף, התייחס לזה כמו אל מערכה צבאית, ומבחינה זו היתה מיתתו לא פחות מפוארת מחייו.

רק עכשיו, לאחר מותו, אנו שומעים מחבריו – ובייחוד מאלה שבצבא, מהם מפקדים שעשו עימו מאז מלחמת יום הכיפורים – על מעשיו הנכבדים למען בטחון ישראל (אמנם גם היום עדיין החסוי מרובה מן הגלוי...).

שלושים ושבע שנותיו היו מלאות ואינטנסיביות מכל הבחינות. הוא זכה לקבל אהבה ולהעניק אהבה, ליהנות ולהנות את הזולת, לחיות חיי רוח וחיי מעשה. אולי (בעצם ודאי) מוטב כך מלחיות חיים ארוכים שרובם חסרי משמעות. הוא ידע למלא כל רגע משמעות ותוכן וערך, עם הרבה חברות, רצינות וצחוק במזג נכון ומאושר.

חבל שלא הכרתי אותו יותר משהכרתיו. אני מקווה שהוא חש בהערכתו ובאהבתי, אף כי מעולם לא ביטאתי אותן במלים, רק במבט ובמגע קל פה ושם, ובפרט בימי חוליו.

ידידיה

קטע ממכתב – 20.8.1990

א

ני פונה אליך במלים אישיות, שהיו שמורות לגביך במחשבותי ובלבי תמיד.
היום השארתנו יתומים.

אינך זכרון עדיין, הינך משהו יקר שנלקח מאיתנו. תחושה מפרפרת בלב, אתה מתרחק באיטיות
אל עולם הדממה הכבדה.

אתמול החזירו אותך הביתה. נוצחת במאבק העיקש בחולי שהיה בגופך.
היום אנו יכולים להמשיך לדבר עליך, להתעטף בשקט שהוא מנת חלקך, ועלינו לעסות יגון
וכאב.

הקרב תם, אומץ לבך ונחישות החלטתך להחלים לא עמדו לך. גם הסיוע של משפחתך וחבריך
לא עזרו, גם התהילים החרישיות שלנו.
המוות, שאיננו יודעים פשרו וסודו, גבר עליך, יקירנו.
כישורין ותרומותיך הנפשיות והמעשיות, שיכולת להעשיר בהם חיינו בבית הזה, ירדו אלי בור,
מעתה הם לידך ואיתך.

הברושים זקופים, אילמים. דוממים כמוך, ישי.

בתפקיד האחרון

כ שבועיים אחרי הניתוח הראשון של ישי, בעת ניסוי אמל"ח לקראת מבצע החטיפה של שיח' עובייד, נתקלנו בקשיים בנסיון באחד ממכשירי פריצת קיר.

לא היה ברור אם הבעיה הייתה במכשיר או בחוזק הקיר. עוד אנחנו מתלבטים איך לפתור את הבעיה, ולפתע תופס ישי פטיש של 5 ק"ג, שלוש מהלומות – ובקיר נפער חור גדול.

"הבעיה במכשיר," אומר לי ישי בחיוך.

"ישי, עשה לי טובה, שמור על עצמך," אני אומר לו.

"מה אתה דואג," אומר לי ישי, ושוב חיוך בריא וחזק על פניו, "אני נזהר, הבית לא יתמוטט."

כזה היה ישי, כזה נזכור אותו תמיד. אדם חזק גופנית ונפשית כאחד, אומר מה שיש לו לומר ללא כחל וסדק, מנהיג שסוחף אחריו את פיקודיו, אדם שאוהבים לאהוב.

כשהעריך שצדק, לא נרתע מעימותים: "לא חשוב מה תחליט," אמר לי פעם בעת ויכוח בארבע עיניים, "דע שבנושא האמל"ח לא אתן לך ליפול."

דברים לזכרו fe אלו י' ז"ל

ישי קיבל לידיו את אמל"ח היחידה כאשר היה זה בשפל המדרגה. תוך שבועות מעטים, בזכות אישיותו, ידע ללכד את השורות ולהפוך את הפלגה לגוף פעיל ופורה. בהמשך ידע לתכנן, לגייס ולבנות גוף אמל"ח לתפארת.

מי יכול להאמין שמחלה תוכל לצוק סלע שכזה.

לחברים, להורים, לאחים, לרותי, יובל ורוני – תנחומינו הכנים.

אבד לנו קצין מקצועי, חכם, מוביל, כוח עבודה בלתי-נדלה. אבל הרבה יותר מכך – אבד לנו חבר.

ישי פלס – בשמי ובשם היחידה אני מצדיע לך!

רן שחור – סא"ל, מפקד היחידה
דברים בבית הקברות

בזכרי רגעים של יופי

נער היה ישי כשעבד יחד עם מולקה בבדיקות. מולקה אהב אותו. עיניו אורו שעה שהיה משוחח עימו. אך ראהו מרחוק, מיד היתה מלה של חיבה נשמעת מפיו ומבטו אהבה.

היה זה בימים שמשפחתנו שקעה בקשיים. הבנו שלא נוכל לעזור לעצמנו בלא עזרת חברים. שקלנו, מולקה ואני, אם לבוא במצוקתנו בפני קבוצת חברים. בינינו לבין עצמנו בררנו שמות, כל שם ותכליתו בצדו. הצצתי במולקה והצעתי: "גם ישי." – "טוב, למה בעצם?" – "אתם עובדים יחד; טוב שידע גם הוא."

התכנסנו בחדרנו, גם ישי בינינו, וכל חבר הציע את עצמו לסייע בדבר, לפי כוחו בעיסוקיו ובענייניו. ישי ישב שותק. עיניו תרו ערות, רציניות אחר הדוברים. כתום השיחה פרשו להם המשתתפים. ישי הניח ידו על כתפו של מולקה ואמר לו: "לא ידעתי על כל הבלגן הזה..."

דברים לזכרו של אסא ישי

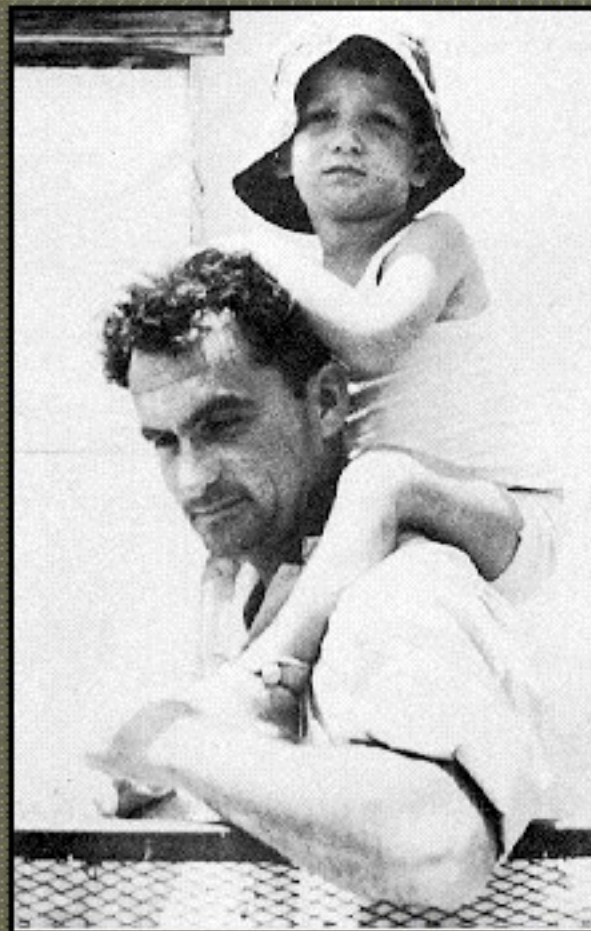
ומאז – במשך תקופה ארוכה – היה מבקר אצלנו מדי שבת, לאכול איתנו יחד את ארוחת הבוקר. הוא לא חיפש לעצמו תירוצים כאילו בא להתייצרות דחופה בענייני עבודה. פשוט בא בחיוב וישב איתנו בלי גינונים מגוונים. השיחה היתה קולחת מאליה, כשמדי פעם גילגל את צחוקו המשוחרר תוך הטיית ראשו לאחור. בבוקרי שבת אלה נכנסה חמימות ועטתה את חדרנו ונסוגה המועקה.

יש מעשים של בני־אדם, רגעים מיוחדים, המלווים אותך והם חלק בלי־נפרד מיחס שנוצר, מתדמית שנקבעת. בשבילי אותם רגעי בקרים של שבת הפכו לנקודות זוהר בזכרי את ישי.

אסתר לויזן

שירים לזכרו של בלס ישי ג"ל

מצבה

אָבֵל
נִתְּנוּ פְּרִית
לְרֹאשׁ.
אָבֵן רֹאשׁ.
לְנוּחַ כֶּכָּה.

אָבֵל
אֵין רֹאשׁ.
אָדָם אֵיכָה.
סוֹפִית

אֵיכָה

אבא

מִלְפָּנַיִם אֵין פָּנַיִם
רַק פ"נ
וְאוֹלֵי רַק שְׁלֹשׁ מַלְיָם
(עַד דֶּק)
הוּא.
הָיָה.
אָדָם.

מֵהַצַּד
עַד דֶּק
זְקוּף וְכֹךְ
כְּמוֹ פְּרִיכַת חוֹבֶרֶת
|
סוֹפִית.

ערים לזכרו של אבי י"א

מִלְקָטָת אוֹתָךְ בַּדְרָכִים בְּהוֹן הַלְכָתָּה,
מִמְרָאוֹת אוֹתָם רָאִינוּ יַחַד,
מִסְפּוּרִים שְׁעָלֶיךָ מִסְפָּרִים וְאוֹתָם אָנִי שׁוֹמֵעַת,
מִמָּגַע יָדְךָ בְּחִפְצִים, בְּמִבְנִים, בְּעֲצִים,
אוֹתָם אָנִי רוֹאֶה וּמְדִי פֶעַם נוֹגַעַת בָּהֶם.

חָשָׂה אֶת חֲבוּקָךְ אֶת יְלָדֶיךָ, נְכַדִּי,
בְּחִבָּקֵי אָנִי אוֹתָם, וְעֵינֶיךָ נִבְטוֹת בִּי מְעִינִיהֶם.

מְקוֹמוֹת רַבִּים יָאִים לָךְ בְּנִי,
הָאַחֲרוֹן שְׁבָהֶם הוּא קִבְרְךָ.

שֵׁם אֵינִי מוֹצֵאת אוֹתָךְ.

אמא

שירים לזכרו של אבא ישי ז"ל

פֶּסַח בְּשֶׁכֶם.

מַעֲטָה אָבִיב מְטֵעָה.

כִּמָּה יָפָה אֶתָּה אָחִי.

עֲדִין חֲרָדִים פּוֹרְחִים, שְׁטִיחֵי צֹהַב,

וְעַדִּים נֹקְדִים בְּמִדְרוֹנוֹת.

רק בַּבֶּטֶן, אִישׁ, הֲרַעוּלִים פּוֹרְעִים.

אָבִיב קֶצֶר.

נִסְתָּר.

בְּעֶצֶם יָמוֹת חַיָּו.

גדעון

5.9.90 — 1.4.90

באחד באפריל נכנס ישי לטיפול בבית החולים

ואני יצאתי למילואים בשכם,

ישי – פרידה בלתי אפשרית

בכל פעם שאני מגלח את מתן
אני נזכר איך גילחתי אותך ברגעיק האחרונים –
חסר אונים ומכובד

בכל פעם שאני רואה את תמונת המדרגות בבניאס,
קסומה ומעורפלת, אחות לשתיים שבחרת בשבילך –
אני חוזר אליך ואתה אלי

בכל פעם שהחרדלים פורחים צהוב (כבר חלף אביב)
אני חוזר אליך ואתה אלי

שירים לזכרו של אבא ישי ג"א

ואין לומר מה עושים איתותי גופו של יובל
חיוניותה של רוני וְחֵנָה
קצבה של רותי

דבקתם של אבא ואמא בהעתקת רישומיך –
בצילום עקבותיך לאוגדן אהבה

– בכל פעם

אני חוזר אליך ואתה אלי

בוכה על מה שהחמצת

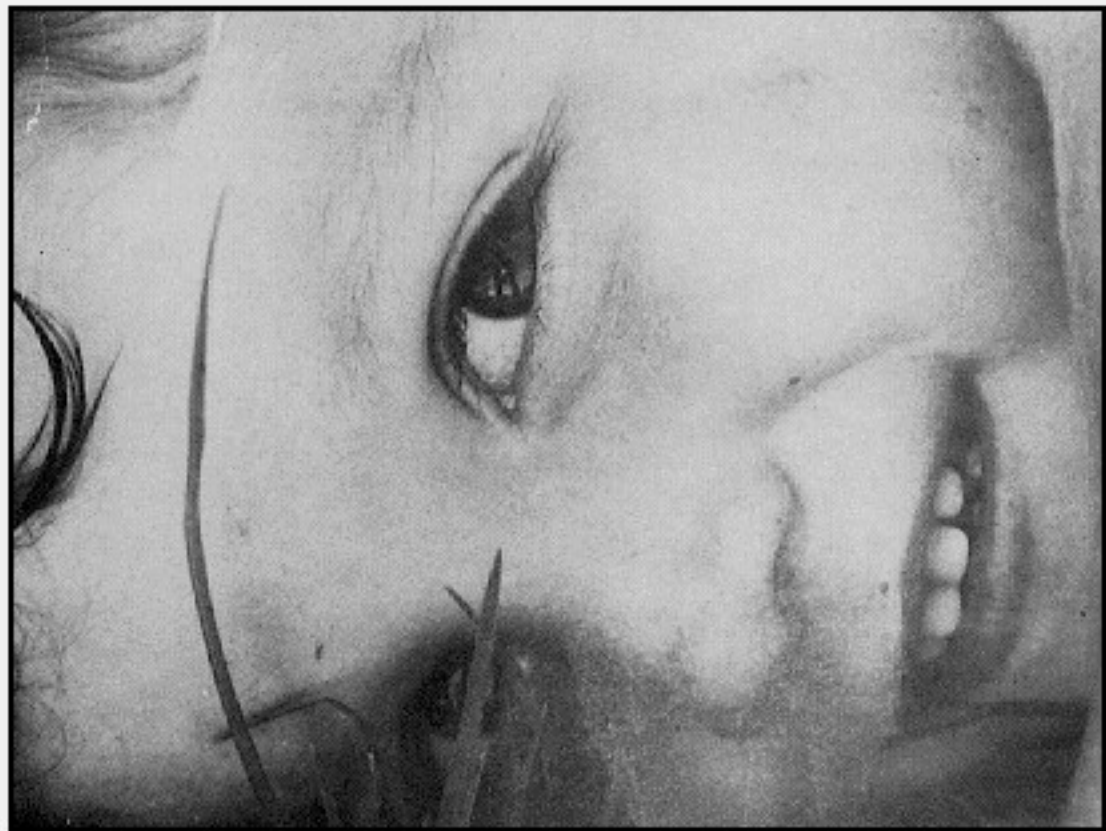
– כואב

כמה אנחנו חסרים.

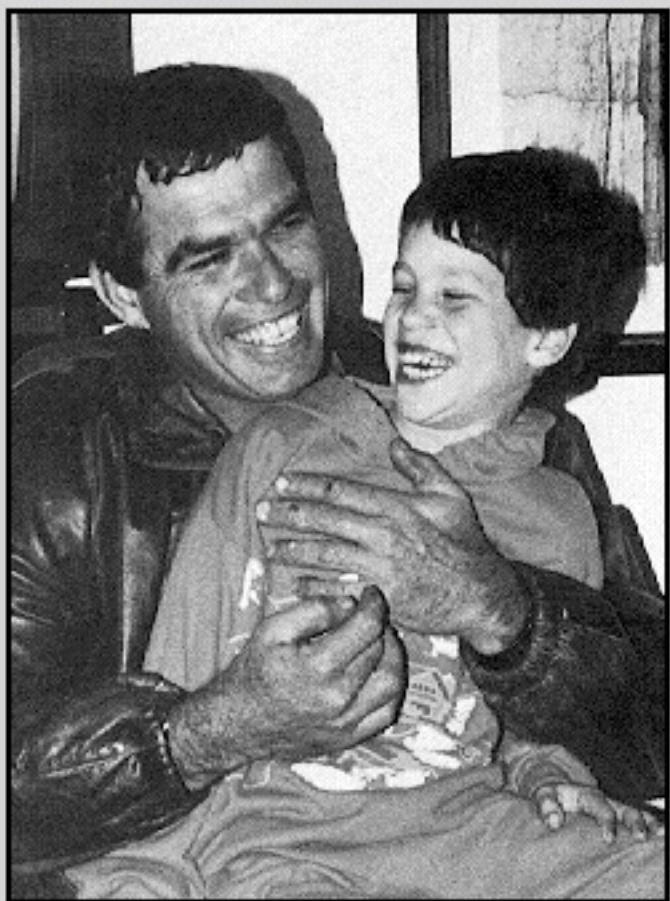
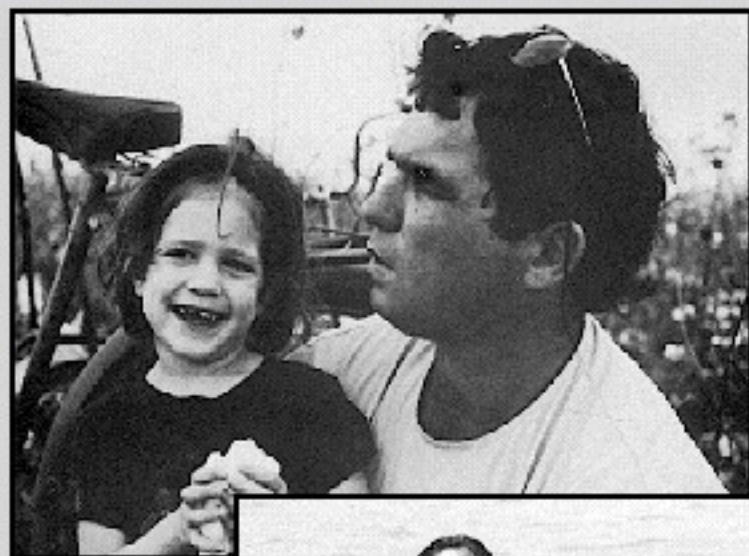
גידי

מאי 91'

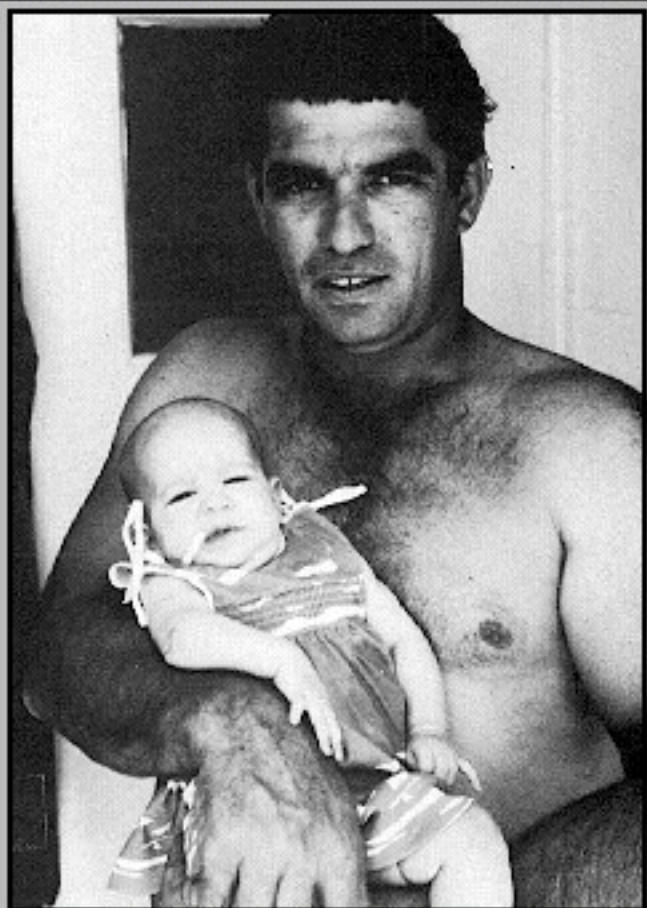
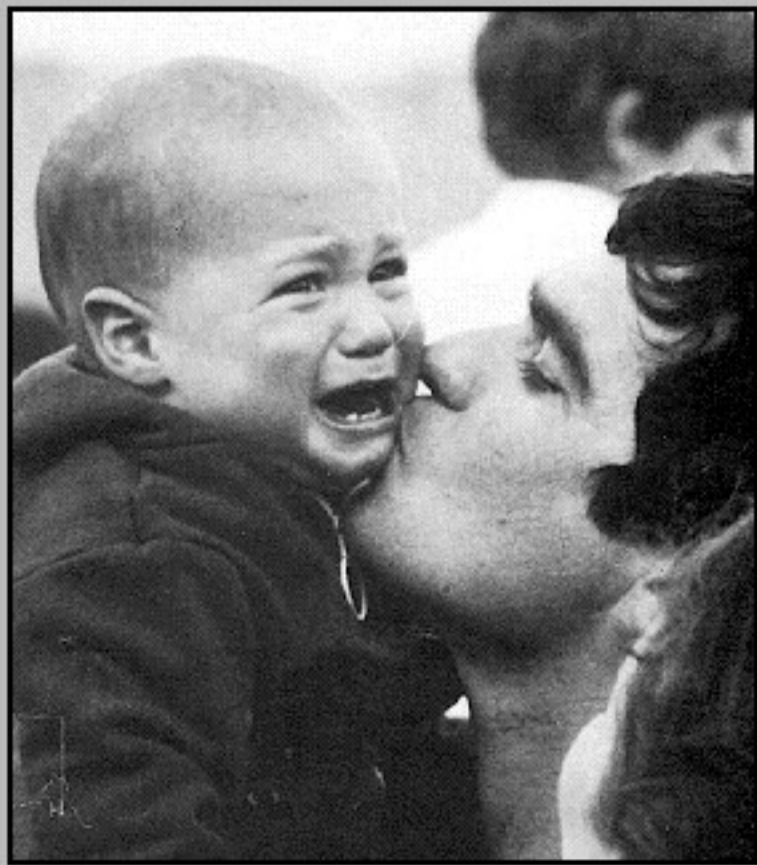
מתלוצצות על ידי ה'י

מתחילתו של ימינו

מתחילים להגיד 'איי', 'איי'

מתחילתו של ימינו

